

К. Величковъ.

Заточеникъ.

араходътъ плуваше бързо по Егейското море, презъ едно тихо и хубаво време, въ посока къмъ Солунъ.

Пролѣтното слънце лѣеше потоци отъ свѣтлина. Окоето можеше едва да съзре понѣкога на небесната синева нѣкой тънъкъ и прозраченъ облакъ, който се покажеше и изчезнѣше, като неуволима мечта. Морето свѣтѣше гладко, като стъкло. Рѣдки вълни шавнѣха тихо и лѣниво отъ време на време по повърхността му и се разсипѣха безследно въ бисерни струи.

Населението на парахода представяше най-разнообразна гледка. Тамъ бѣха се събрали хора отъ всевъзможни народи, облѣкла, лица и съсловия. Разпасанъ турчинъ зѣпаше разкращенъ до англичанинъ, който се бѣше изтегналъ неподвижно на стола си. Френецъ минаваше покрай безстрастенъ еврейинъ, вглѣбенъ въ мисль за нова нѣкаква печалба. Мургавъ персиецъ седѣше редомъ до гръцко паликаре, което се перѣше съ своята кждрава фустанела. Турски молла, който се кланяше на една страна въ парахода, дигаше ржце нагоре, мѣмрѣше молит-